OMRAAM MIKHAËL AÏVANHOV

A *primi şi a dărui – partea întâi*

(Conferinţa din 28 Iulie 1968)

Lectura meditaţiei zilei.

Pentru a se elibera, fiinţa umană trebuie să permită individualităţii sale (natura sa superioară) să se manifeste, degajându-se de influenţa personalităţii sale (natura sa inferioară).

Pentru a avea o idee clară despre personalitate şi individualitate, trebuie să vă dau câteva imagini, iar una dintre cele mai bune vine, de altfel, de la cuvântul „persona” – ea este o mască, un om care-şi pune diferite măşti pe chipul său, îşi schimbă personalitatea, dar rămâne mereu acelaşi. Iată că teatrul ne va da o idee exactă, un actor, un artist care este obligat să joace mai multe roluri, şi în fiecare piesă este îmbrăcat altfel, joacă în alt mod, se manifestă diferit. Iată ceea ce reprezintă personalitatea: rolul pe care îl joacă, pentru puţin timp, pe care-l schimbă apoi, dar omul însuşi rămâne neschimbat, rezistă timpului. Această comparaţie este foarte potrivită pentru personalitate. Aşadar fiinţa umană, care trebuie să trăiască o încarnare, o existenţă, se îmbracă, îşi pune o mască, ceea ce înseamnă că îşi ia o personalitate şi se manifestă într-un fel sau altul, este femeie sau bărbat, şi iată că într-o altă reîncarnare revine un altul, cu o altă personalitate, dar de fapt, el este mereu el însuşi. Atunci, acest „el însuşi” care rămâne este etern, nemuritor, iar „persona”, ea este trecătoare. Iată, ceea ce este personalitatea. Ca în teatru.

Şi tot ceea ce rămâne, care se înscrie ca o moştenire, ca o bogăţie, din toate achiziţiile, din toate uceniciile prin care a trecut în timpul vieţii, tot ce rămâne înscris şi care trebuie transmis de la o reîncarnare la alta, este deci, ceea ce se păstrează în individualitate. Iar personalitatea se duce, dispare, nu mai rămâne nicio urmă de ea. Dar, toate achiziţiile, toate bogăţiile, toată înţelepciunea, acumulate, rămân moştenire, ca o bogăţie inseparabilă de individualitate.

Atunci, individualitatea poate fi comparată cu soarele, şi personalitatea cu luna. Şi, ca şi luna, ea este schimbătoare, tot timpul se modifică, fără o lumină proprie, şi fără un centru ca soarele; *personalitatea este şi ea schimbătoare, instabilă şi fără centru, pe când individualitatea este ca soarele, mereu strălucitoare, luminoasă, puternică*.

Şi acum, când vă întrebam ieri pentru cine lucraţi?... Dacă lucraţi numai pentru personalitate, adică pentru ceea ce se schimbă, se transformă, şi care în final nu vă va lăsa nicio urmă, atunci toată munca, toate bogăţiile, toate achiziţiile sunt pierdute, risipite, aţi lucrat în zadar. Iar acum, pentru a ne face o idee mai clară despre când şi unde lucrăm pentru personalitate şi unde lucrăm pentru individualitate, trebuie să analizăm câteva exemple din viaţă.

Care este cea mai puternică, cea mai remarcabilă calitate a personalităţii? Ei bine, ea vrea întotdeauna să ia, să posede, să se cramponeze, să reţină, să păstreze, să amplifice. Atunci, în acel moment, ea lucrează, dar în domeniul intelectului, al inimii şi al voinţei, pentru că personalitatea este o trinitate, şi ea – ceea ce nu v-am spus – *personalitatea este o trinitate răsturnată*. *Individualitatea este o altă trinitate, dar redresată, aşezată*. Asta înseamnă că personalitatea gândeşte, simte şi acţionează, dar într-un scop cât se poate de egoist, egocentric, de acaparare, de îmbogăţire, şi în acel moment, dacă nu există alte persoane sau alte forţe care să-i împiedice această tendinţă, care este cu adevărat o tendinţă posesivă, egoistă, ea se irită, devine răutăcioasă, crudă, vindicativă, răuvoitoare, nocivă, ea se înarmează, şi iată toate manifestările personalităţii, care vrea să păstreze ce-a câştigat, ceea ce vrea ea. Aşadar, toate gândurile sunt îndreptate mereu către ea, adică către a lua. Inima, adică sentimentele, sunt permanent orientate către ea, către bucuriile vieţii, iar voinţa sa este tot timpul axată pe ideea de a acţiona în folosul său. Iată ce este personalitatea.

Pe când, individualitatea, oh, ea vrea să ţâşnească, să strălucească, să dea, ea vrea să lumineze, să ajute, să susţină. Aşadar, ea dă ceva de la ea, propagă ceva, emană ceva, dar ce anume? Ei bine, ceva ce nu e personal, precum personalitatea, ceva impersonal. Ea vrea să facă eforturi, să se angajeze, să se sacrifice, să-şi arate abnegaţia, renunţarea, sacrificiul, generozitatea, şi iată de ce, ea nu reţine nimic, nu păstrează, nu se irită dacă vine cineva să ia, se bucură să vadă că ceilalţi se hrănesc, se adapă, se luminează, ea e fericită şi mulţumită. Şi individualitatea posedă o inteligenţă, o inimă şi o voinţă. Astfel, inteligenţa ei înseamnă strălucire, inima ei încălzeşte, iar voinţa ei înseamnă însufleţirea, eliberarea celorlalţi.

Iată deci, cele două naturi, complet diferenţiate, dar existând împreună în acelaşi corp, aruncate la un loc, iar omul, ca o entitate, care nu se cunoaşte pe sine, încă, este solicitat de cele două forţe, de cele două puteri, de cele două legi, una egocentrică, iar alta heliocentrică. Sau, dacă vreţi, *o forţă care este centripetă, iar alta care este centrifugă*. Iar omul se află între cele două forţe. Şi dacă el se apropie de personalitate, adică spre concepţiile, filosofiile, înţelegerile egoiste, obişnuite, omeneşti sau animalice, în acel moment este prins în ghearele personalităţii de acest curent egocentric, şi astfel ajunge să muncească pentru a satisface personalitatea… fără a-şi da seama că acest curent vine dintr-o altă regiune. Toată lumea găseşte normal, normal să muncească numai pentru sine, să nu se ocupe niciodată de alţii, de a putea chiar să-i înlăture, să-i zdrobească, să-i elimine, să îi domine, să-i persecute, pentru ca personalitatea să triumfe, să domine, să se îmbogăţească.

Iar în această situaţie, adică această atitudine, este atât de propagată, atât de naturală, încât dacă veţi povesti altora că ar trebui să fie altfel, ei vor fi stupefiaţi, vă vor privi ca picaţi din lună. Lumea întreagă găseşte că e normal să câştigi, să delapidezi, să înşeli, să-i manipulezi pe ceilalţi, să-i îmbrobodeşti, să umbli cu videşuguri, este

atât de firesc, de normal, ce-ar mai fi de spus! Astfel, lumea întreagă este subjugată acestui cuvânt. Aşa merge lumea! Ei da, dar rezultatele, consecinţele şi toate situaţiile, ah, nu mai sunt atât de luminoase, de fericite, minunate, pentru că, fiind acum în serviciul acestei personalităţi, care nu se gândeşte decât la ea însăşi, omul este obligat, forţat, să încalce multe reguli, legi, prescripţii, calităţi, bunătate, devenind ceva antipatic, dezagreabil, fraudulos, crud, arogant, contrar oricărei morale divine. Apoi, desigur, dacă exagerează, depăşeşte limitele, vrea să înghită tot, să ia tot, să absoarbă tot, atunci vor apare repercusiuni, reacţii, riposte, un întreg război se va dezlănţui împotriva lui. Şi astfel va fi atacat până la distrugere, va primi lecţii, lovituri, din când în când, va înţelege, poate, că este sclavul exclusiv al personalităţii. Consecinţele nu vor fi îmbucurătoare, mai devreme sau mai târziu el va fi maltratat, detestat, urât, chiar de către proprii copii, de soţia sa, de vecini, de părinţi şi va deveni crud, implacabil, rigid, ca atâţia alţii. Există atâtea exemple… Balzac, acest observator care a analizat, ca nimeni altul, natura umană, ne-a dat ca exemple în romanele sale tot felul de tipuri, individualităţi, personalităţi, monştri, de lăcomie sau generozitate. Şi el nu este singurul…

De aceea, eu continui să vă vorbesc, pentru a vă fi mereu mai clare toate detaliile, toate nuanţele, deşi sunteţi la curent „grosso modo” cu ce reprezintă personalitatea şi ce individualitatea, aceste două naturi. În timp ce există şi alţii, care sunt educaţi, instruiţi, bine dezvoltaţi, şi lor li s-a revelat ceea ce este natura sublimă, superioară. Ei încearcă să intre, astfel, în celălalt curent!… Să dezvolte acum, alte calităţi; acea calitate care era ascunsă, aceea de a da, de a străluci. Iar pentru a realiza toate acestea există virtuţi, pe care le-am enumerat, nimic altceva decât strălucirea, proiectarea centrului către periferie pentru a smulge ceva, a da ceva, a sacrifica ceva, din sine însuşi. Astfel, veţi fi obligaţi să învingeţi în voi înşivă toate aceste tendinţe ale personalităţii, frica, teama de a muri de

foame, mizeria, toate aceste temeri vor fi învinse de către natura superioară, care vă străluci, va da, va ţâşni, va curge. Atunci toate aceste calităţi, care sunt menţionate în religie abnegaţia, sacrificiul, renunţarea, nu sunt altceva decât manifestări ale individualităţii, care face eforturi de a se uni cu Domnul, fiindcă aşa ceva este Dumnezeu.

Pentru a înţelege acum ce este personalitatea, ei bine, să luăm ca exemplu pământul şi luna. Pământul, care ia, ia, ia, care primeşte, absoarbe mereu, nu dă nimic cosmosului, aşa cum o face soarele. Poate, el străluceşte puţin, văzut de pe Jupiter sau Saturn cu telescoapele – dacă ar fi posibil aşa ceva – da, sărmanul Pământ va străluci puţin, ca şi luna, ca şi celelalte planete, dar această lumină nu vine de la sine, fiindcă pământul este incapabil s-o producă, fiindcă este egoist. Deci, toţi oamenii care sunt egoişti, egocentrici, personali, nu pot să facă să strălucească lumina, fiindcă lumina nu este altceva decât ceva detaşabil, care scapă sau se desparte de persoană, deci nimic altceva decât bunătate, iubire, generozitate, căreia nu îi este frică şi teamă, da, *în lumină, nu există frica şi teama*. În timp ce, toţi ceilalţi care nu pot ajunge la acest grad, de a da, de a străluci, de a scânteia, rămân şterşi, opaci şi devin pesimişti, trişti, mahmuri…

Iată, dragii mei fraţi şi surori, noile noţiuni care vi se dau, pentru a înţelege lucrurile. Şi când vom deveni strălucitori, luminoşi, uşori, destinşi, dilataţi, încântaţi, a doua lege va veni. Prima era mereu de a lua, de a lua, în ciuda tuturor, chiar călcând peste cadavre, distrugând lumea… de a lua pentru a ne îmbogăţi, a avea, a poseda. Pentru a avea toate acestea, eşti obligat să încalci legi, iar defectele apar apoi, defecte care nu sunt altceva decât manifestări ale acestei legi principale, de a lua, de a absorbi…

Priviţi acum, ce este acum personalitatea, dintr-un alt punct de vedere: ea nu este nimic altceva decât o prăpastie care înghite tot. Iar individualitatea este un torent, un fluviu, un râu, un vârf înalt. Şi alături abisul, care înghite tot, ia tot. Este o altă imagine a personalităţii.

Desigur, există de lucru şi în prăpăstii, dar un alt fel de lucru. Pentru a vă arăta că soarele este reîncarnarea acestei legi de „a da”, voi arăta că pământul este încarnarea legii de „a lua”. Aceasta nu înseamnă că pământul nu dă nimic, dar el păstrează pentru el, produce fructe, flori, dar numai pentru el. Credeţi că de flori, de fructe beneficiază şi alte stele? Nu! Ele sunt acolo pentru el însuşi, pentru locuitorii săi, pentru copii. Pământul profită deci, ia, şi face ceva cu ce a luat. Personalitatea, de asemenea, produce ceva, dar păstrează tot pentru ea, în timp ce soarele care produce ceva trimite acest „ceva” foarte departe, în spaţiul infinit pentru ca şi alte creaturi să beneficieze, să profite.

Iată deci, două legi pe care analiza mea le-a găsit, cu exactitate. Fizica, matematica, mecanica, vin să întărească cercetările mele. Veţi găsi peste tot: legea absorbţiei şi a difuziei, adică a propagării. Iar soarele este reîncarnarea, modelul, prin excelenţă, al acestei legi a strălucirii, a izbucnirii şi atunci el dă, dă, dă... Vă spuneam că aveţi nevoie de a schimba ceva în voi, în natura voastră, pentru a nu mai suferi fără încetare. Şi ce-o fi dacă am ieşi puţin din această stare de absorbţie, de posesie, egocentrică, a personalităţii, şi am învăţa legea contrară? În lume nu vedeţi decât atât, a lua, a fura mereu, cu abilitate sau nu, iar cel care se păcăleşte, plăteşte pentru ceilalţi.

Dar, unde se poate învăţa, acum, noua lege care va salva omenirea? Lângă cine? Fiindcă toată lumea găseşte că este normal să furi, să înşeli, să păcăleşti. Atunci, dragii mei, unde să mergem să învăţăm noua lege divină, în toată splendoarea ei, în toată plinătatea ei? Ei, la răsăritul soarelui, stând pe stâncă şi aşteptând să vedem manifestarea sublimă a acestei legi a individualităţii, a spiritului, a divinităţii, această izbucnire, această generozitate, acest dar al sinelui. Ei da, dar priviţi, priviţi, şi nimeni nu vă explică ce se întâmplă, şi cum să interpretaţi, puteţi privi întreaga viaţă răsăritul soarelui şi să continuaţi să fiţi influenţaţi de legea pământului. Să fiţi legaţi de pământ şi să nu fiţi încă legaţi de soare. Dar, când

vine cineva şi ne explică ce înseamnă răsăritul soarelui, ce învăţăm acolo, atunci totul devine formidabil. Vedeţi atunci, puterea, grandoarea, imensitatea acestei legi de a da, a da, a da, şi dacă înţelegeţi aceasta, veţi încerca să schimbaţi totul în voi, veţi încerca să faceţi sacrificii, mici renunţări, eforturi, să cedaţi, să rupeţi ceva din voi, să vă bucuraţi că aţi reuşit să faceţi ceva mic, care să semene cu soarele. Oare acesta este adevărul? Nu încă. Vă spuneam că există lucruri neînţelese în legătură cu soarele, şi iată că totul este nou, nou, pentru toată lumea. Spuneam: „Iată, trebuie să devenim ca el”. Desigur, altfel vom fi mereu întunecoşi, mizerabili, lamentabili, demni de dispreţ. Atunci când ne vom decide să ne schimbăm, să dăm indiferent ce – un sacrificiu – dar fără a aştepta recompensă, fiindcă soarele nu aşteaptă recompensă, el dă şi nu aşteaptă. În timp ce aici, sunt oameni care se sacrifică puţin, dar aşteaptă să primească ceva, cel puţin o laudă, o mulţumire, un compliment. Ei bine, atunci apare pământul, soarele dispare… trebuie mers sus, foarte sus, încă, încă… iar ceea ce vă spun acum nu este pentru oamenii rudimentari, ci pentru discipoli, adică pentru copiii Domnului, care vor să-i semene Tatălui, care vor să devină asemenea Lui. Cum să devenim ca El? Ah, trebuie găsit acest secret. Secretul, esenţialul, este de a face eforturi, de a se priva de ceva, cât de mic, de a smulge ceva, de a da din tine însuţi puţin, până a da toată viaţa, deci acesta este cel mai mare dar. Fiindcă, există mulţi care dau câte ceva, oh, la la ta, dau cerşetorilor bănuţi, şi se spune, pe undeva, că vor ajunge în Paradis, fiindcă acolo se găseşte milostenia! Ah, ah, ah, dacă ar fi fost aşa! Dacă atât ar fi fost de ajuns pentru salvare, atunci o mulţime de oameni ar fi reuşit să o facă. Dar, nu înseamnă nimic lucrul acesta; este zero. În interior nu se sacrifică nimic, din slăbiciunile, pasiunile, mâniile, aviditățile noastre. Iar în exterior, dăm câteva fărâmituri, câteva haine găurite şi uzate, pantofii rupţi, ceva care este inutil, de care trebuie să ne debarasăm, o mobilă zgâriată, şi atât, iată ce oferă oamenii… Dar de a da, de a smulge, a extirpa

ceva din propriul caracter, nu mulţi oameni o fac, şi aici se află adevăratul sacrificiu. Oh, ce lungă şi vastă este această problemă, voi încerca acum s-o reduc, s-o condensez, fiindcă, dacă ne-am opri asupra exemplelor întâlnite în viaţă, câte cazuri nu am găsi…

Iată, în rezumat, răsăritul soarelui, soarele însuşi, pot reprezenta pentru noi cel mai mare avantaj în a învăţa, a ne exersa să dăm, altfel ne vom afla mereu în întuneric, a dori numai să luăm, fără a acţiona asupra altora şi a noastră înşine, asupra naturii însăşi, înseamnă să acţionăm de o manieră dăunătoare, fără a vedea consecinţele. Gânditorii, filosofii şi literaţii nu s-au aplecat până la capăt, spre a vedea cum acţionează aceasta. Ei bine, iată, înăuntru se produc acumulări, fermentări, putreziciuni, şi apoi apar la masă viermii, şobolanii. Atunci omul începe să fie în pericol. A fi prea egoist, prea singular, aceasta înseamnă blocarea multor canale. De ce? Pentru că atunci nu este nimic care curge, priviţi, de exemplu, un izvor. Ce există lângă izvor, când apa este infectată, când izvorul seacă? Ah, atunci există impurităţi, există frunze, lucruri care stagnează… Şi apoi, există ploaia, noroiul. Şi iar fermentări, mici larve, râme, broaşte, mormoloci, toate mizeriile, urmate de o odoare de nesuportat, şi asta pentru că, pur şi simplu, izvorul a secat! Aceasta este personalitatea. *Personalitatea este un lucru stagnant*, din alt punct de vedere, cu toate că este activă, energică, descurcăreaţă, da, nimic nu este mai descurcăreţ decât personalitatea. Ea se descurcă! Pentru că ea vrea să mănânce, să bea, vrea să se joace, deci este cea mai descurcăreaţă. Din acest punct de vedere, ea este activă, dinamică, este extraordinară. Individualitatea nu este aşa, ea nu este atât de descurcăreaţă, nu, nu, nu. Ea nu este atât de activă, de dinamică, promptă, rapidă, violentă, nu, nu. Ea este mult mai calmă, mult mai liniştită, se opreşte uneori, dar ce este formidabil la ea, este că mereu curge, curge, şi redă, fertilizează, luminează, însufleţeşte. Iată ce este formidabil.

Atunci, deci individualitatea reprezintă izvorul, şi

personalitatea – este prezentă aici individualitatea se opreşte – devine mocirlă, nelinişte, este rău mirositoare. Aceasta, pentru că a acumulat prea multă mizerie, multe lucruri inutile. Dar, când individualitatea începe să se manifeste, oh, la la ta, este uimitoare această abundenţă, această iubire, bunătate, puritate, lumină şi generozitate, toate aruncate asupra omului, care este spălat, curăţat, strălucitor şi fericit. Fiindcă atunci când te speli, eşti curat, te simţi mai lejer, mai bine dispus, murdăria s-a dus, altfel devine apăsătoare. Când nu ştii să te speli, nici măcar nu vezi clar. Da. Când te speli pe ochi, vezi mai bine, înţelegi mai bine, te simţi mai bine. Prin simpla spălare a feţei, dimineaţa, declanşaţi în voi o inteligenţă, percepţii foarte clare, iar dacă rămâneţi nespălaţi, veţi vedea că ceva nu merge.

Atunci, dragii mei, începeţi să mă înţelegeţi? Câte unul doreşte să crească, să se depăşească, să evolueze, ei bine, este foarte uşor. „Cum uşor, veţi spune, de foarte mulţi ani eu lucrez, fac ceva şi nu evoluez”. Ah, pentru că esenţial, aici, este legea strălucirii, aceea de a da, a sacrifica, pe care n-aţi aplicat-o. Tot ceea ce faceţi este să adunaţi, chiar când citiţi, când studiaţi, da, mereu să iei, să te îmbogăţeşti. Numai atunci când începeţi să daţi ceea ce aţi adunat în universităţi, ori în cărţi, sau în orice altă parte, atunci, în acel moment, veţi reuşi. Ei muncesc, dar mereu pentru a lua, pentru a creşte, a deveni mai puternici, a crea ramificaţii, dar ele sunt adevărate tentacule pentru a lua, nu pentru a da; oh, la ta, şi cineva îmi va spune: „Dar ce-mi povestiţi, eu sunt condus de legea extinderii, a caselor, a sucursalelor, care este chiar legea individualităţii”.

Chiar Iisus, care cunoştea toate aceste lucruri, dar nu le-a prezentat aşa, nu le-a explicat aşa, pentru că nu erau condiţii, erau necesari ani de zile, iar el nu avea timp, era foarte limitat de timp, a trebuit să… Dar, când înţelegi bine lucrurile şi le măsori cu principiile, cu regulile învăţământului nostru, vom vedea că Iisus cunoştea, cu exactitate aceste lucruri. Şi dovada, când s-a prezentat

tânărul care spunea: „Aş vrea să te urmez, aş vrea să fiu ca Tine, Doamne”, el i-a spus: „Ai îndeplinit poruncile?” „Ah, da, da”, spuse el, „Bine, uite ce-ţi mai rămâne, să dai tot, să împarţi tot, întreaga ta bogăţie, şi apoi, urmează-mă”. El a reflectat, nu ajunsese încă acolo, nu a înţeles ce era de dat, de lepădat, şi nu l-a urmat!... De ce i-a cerut Iisus aşa ceva? Pentru că El cunoştea cele două legi: *aceea de a lua, şi aceea de a dărui*. Pentru ce să dai? Pentru a te elibera, pentru a-l putea urma şi deveni ca soarele, fiindcă soarele dă şi pământul primeşte. Ah, tânărul nu era încă evoluat, capabil să înţeleagă.

Ei, nu este oare acelaşi lucru? Acelaşi lucru, sub diferite forme, vedeţi. Acum, cei care au înţeles că, urcând pe stâncă, la răsăritul soarelui, privesc soarele cu alţi ochi, oh, la ta, vor avea rezultate fantasice, pentru că totul se află în înţelegere. Astfel, dacă nu înţelegem importanţa acestui fenomen reprezentat de răsăritul soarelui, nu am beneficia nici dacă am privi ore în şir, sau ani de zile, aproape toată viaţa. Pentru că omul nu va ajunge să declanşeze lucruri magice, formidabile, înăuntrul lui; numai prin înţelegere profundă şi adevărată se pot declanşa lucrurile, atunci omul se va transforma mult mai rapid, va deveni ca soarele şi va începe să dăruiască, să dăruiască, să dăruiască. Cum se va simţi apoi? Ca niciodată. Va constata că niciodată nu a fost atât de bogat, de lucid, de mulţumit, de fermecat şi împlinit, mai tare şi mai puternic, mai rezistent ca înainte. Şi înainte, înainte, se îmbăta, se sufoca, suferea, de ce? Pentru că era sub influenţa pământului, a personalităţii. Personalitatea îl clătina, îl dirija, îl proiecta contra zidurilor, a lumii, şi toată viaţa se derula între războaie şi bătălii.

DRAGOSTEA DE DUMNEZEU REZOLVĂ TOATE PROBLEMELE.

Un minut de meditaţie.

Rugăciune:

Doamne, nu-mi da prea mult, ca să nu Te uit, şi nu mă lipsi de prea mult, ca să nu mă revolt.